

paa Statistiken skal bygges i denne Henseende, liden af store Mangler, og det anses derfor, som sagt, for at være af den allerførste Interesse, at man bliver istand til at tilvejebringe en anden Ordning, hvorved man kan skaffe de nødvendige Oplysninger tilstede paa en paalidelig Maade. Det er et Led i, hvad der i den Henseende skal gøres, hvorom der er Spørgsmaal ved denne Leilighed. Det er egentlig det, der giver Lovforslaget sin særegne Betydning, og det er ogsaa det, der indeholder Anledning til, at der allerede nu efter 4 Aars Forløb bliver Spørgsmaal om at gjøre Forandring i Loven af 1871; thi deri er jeg enig med det ærede Medlem — og det er ogsaa omtrent det eneste Punkt, hvori jeg er enig med ham — at det i og for sig ikke er anbefalelsesværdigt at gjøre Forandring i Loven efter kort Tids Forløb. Jeg vilde, uagtet jeg anser en Forandring paa disse to Punkter, hvorom der her er Spørgsmaal, for i og for sig hensigtsmæssig og ønskelig, dog ikke have forelagt Lovgivningsmagten Forslag til Forandring i Sigfynsloven af 1871, hvis der ikke dertil var den Grund, som jeg nu antager er tilstrækkelig tydelig paapeget, at det er afhængigt af dette Lovforslags Skæbne, hvorvidt man kan gaa videre paa den Vej, man er slaaet ind paa med Hensyn til at faae en bedre Medicinalstatistik her i Landet. Det er oprindelig Lægeforeningen, som i 1871 har henlebet Opmærksomheden paa Nødvendigheden af at forbedre Medicinalstatistiken og navnlig først og fremmest Dødelighedslisten. Sagen har derefter været gjort til Gjenstand for Undersøgelse, navnlig i Sundhedskollegiet, og der har været nedsat en særlig Kommission til at bearbejde denne Sag. Nu er det, som sagt, at man skulde gjøre det muligt at føre Sagen videre, og det afhænger af, at der gøres Forandringer i Sigfynsloven paa to Punkter. Det er nemlig Meningen, at man ved denne Statistik, nemlig Dødelighedsstatistiken, fornemmelig skal ty til at benytte sig af Lægernes Medvirkning; men det forudsætter selvfølgelig, at Lægerne blive stillede saaledes, at de faae Leilighed til at blive bekendte med de Dødelighedstilfælde, hvorom de skulle gjøre Indberetning. Sigfynsloven af 1871 § 3 har gjort en Forandring i den tidligere her i Landet stedsfindende Tilstand for Kjøbstædernes Vedkommende, som vistnok maa siges ikke at være heldig, saa jeg tør maasse gaa et Skridt videre og sige, at man i Aaret 1871 maasse ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, hvad det var for en Forandring, man gjorde i den bestaaende Lovgivning. Det vil jo erindres, at Reglen i Sigfynsloven er den, at Sigfyn i Kjøbstæderne skal foretages af Lægerne; kun udenfor Kjøbstæderne, paa Landet, har man opgivet denne Fordring, idet man der kan nøies med Sigfynsmænd, forsaavidt en Læge ikke boer i Nærheden. Fra denne Regel, at Sigfynet i Kjøbstæderne skal foretages af en

Læge, gøres der imidlertid i det sidste Stykke af § 3 en Undtagelse, idet det nemlig hedder der: „Over dødsfødte Børn foretages Sigfynet af den Jordemoder eller Læge, som kaldes i Anledning af Fødselen.“ Medens det tidligere navnlig ifølge Plakaten af 1832 var Regelen, at der afgaves Attest om dødsfødte Børn baade af Jordemødre og en Læge, har man i Sigfynsloven forandret Bestemmelsen saaledes, at, medens man som Regel i Kjøbstæderne altid kræver Sigfyn af en Læge, kan man, hvad Sigfynet over dødsfødte Børn angaar, nøies med Sigfynet af en Jordemoder. Denne Forandring fra den ældre Tilstand maa vistnok betragtes som et Tilbagekridt. Medens man i andre Henseender gjorde de Fremskridt ved Loven af 1871, er der vistnok paa dette Punkt et Tilbagekridt, og Undtagelsen fra Sovebreglen om, at Sigfyn skal foretages af Læger ved dødsfødte Børn, er vistnok saa lidet velbegrundet som vel muligt. Jeg kunde fristes til at sige, at, hvis man i noget Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Død og Syn over Døde, skal holde paa, at dette Syn foretages af en i alle Henseender kompetent og paalidelig Person, saa maa det være, naar Talen er om dødsfødte Børn. Jeg er overbevist om, at alle de Herrer ville give mig Ret i, at det er Noget, som fortjener i højeste Grad Opmærksomhed, hvorledes det hænger sammen med Dødsfødler, og at det er vigtigt saa vidt muligt at faae konstatet, at Børn, der siges at være dødsfødte, ogsaa virkelig ere det, eller om Døden er foranlediget umiddelbart efter Fødselen, og forsaavidt Barnet er kommet dødsfød til Verden, da igjen, hvorvidt dette skyldes tilfældige Omstændigheder eller maatte være Følge af forbrudt Forhold. Mig forekommer dette at være indlysende, at, hvis der paa noget Punkt er Anledning til at lægge Vægt paa at faae den lægefærdige Undersøgelse, er det netop her, og derfor er denne Undtagelse i sidste Stykke af § 3 af Sigfynsloven af 1871 efter min Mening meget uheldig. Det varede heller ikke meget længe, efter at Sigfynsloven var udkommen, inden der fra forskellige Steder i Landet blev optastet Spørgsmaal, om det virkelig var Meningen, at Sigfyn over dødsfødte Børn i Kjøbstæderne kunde foretages af Jordemødre, og inden det derefter, da dette Spørgsmaal af Justitsministeriet blev bevaret med Ja — noget andet Svar kunde der ikke gives ifølge Lovens Affattelse — reiste sig stærke Klager herover. Jeg skal indrømme, at Klagerne navnlig kom fra Læger, og at de ikke skrive sig fra Politimestre; men det forekommer mig ikke, at der derfor var mindre Anledning for Justitsministeren til at lægge Mærke til disse Klager. Det er, altsaa den ene Forandring, som jeg tror i Realiteten er velbegrundet, ganske bortset fra den Forbindelse der er mellem dette Forslag og det omtalte Drøfte om Tilvejebringelsen af en bedre Medicinalstatistik i Landet.